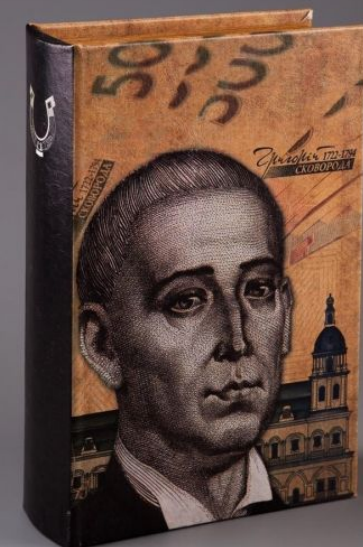
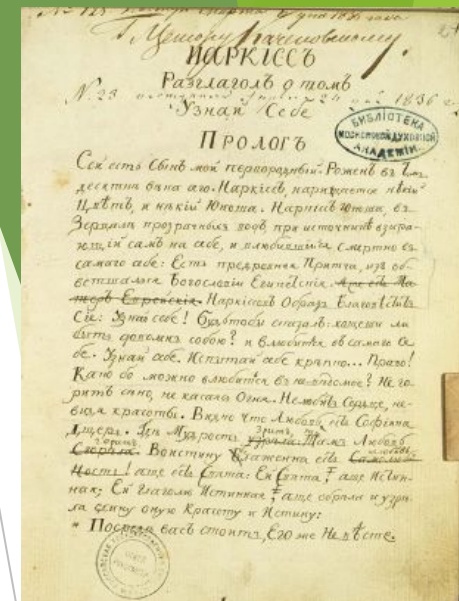

«Разговор, называемый алфавит, или букварь мира»

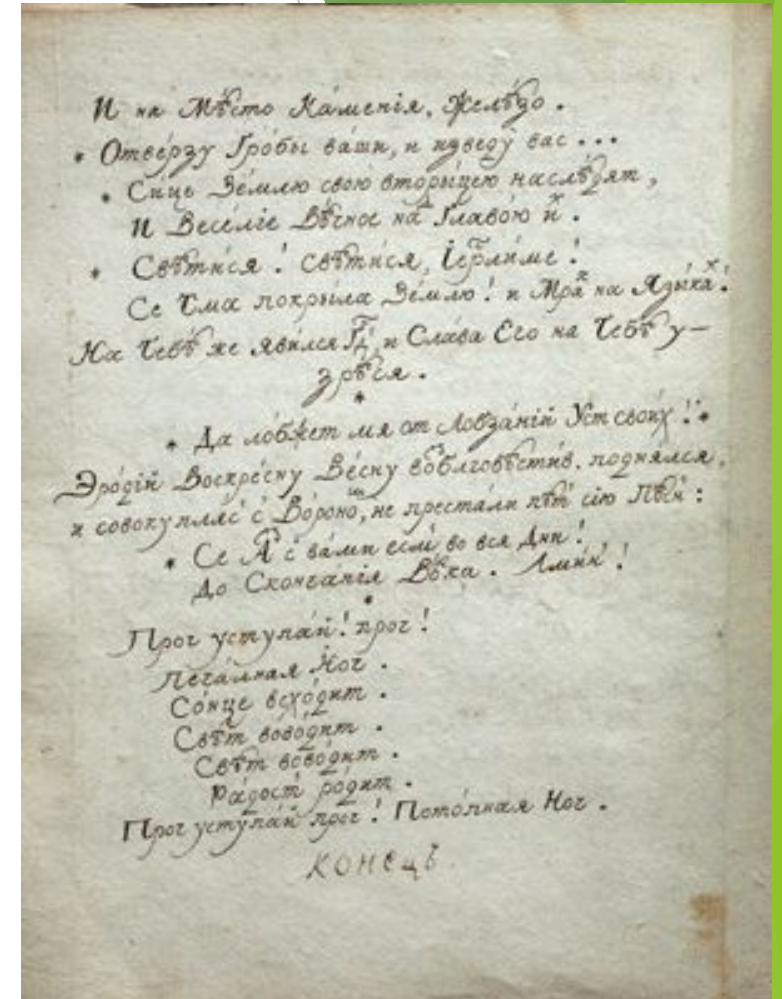
Григорій Сковорода

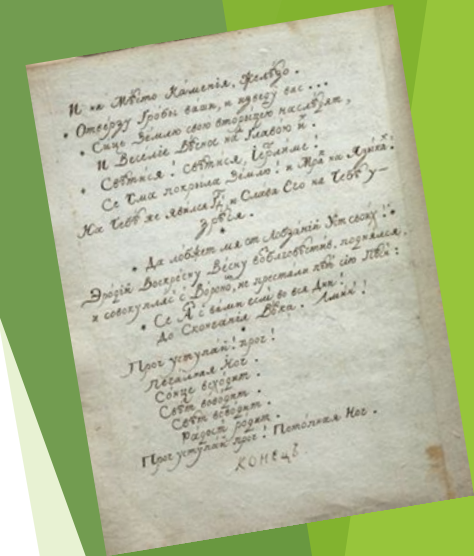
Григорій Сковорода має величезний вплив на своїх сучасників і на українське громадянство, і то не лише своєю етичною наукою, а головним чином своїм життям, в якому слово ніколи не розходилося з ділом: його вчення було в повній згоді з його життям. Щоб оцінити цей вплив, як писав С. Єфремов...

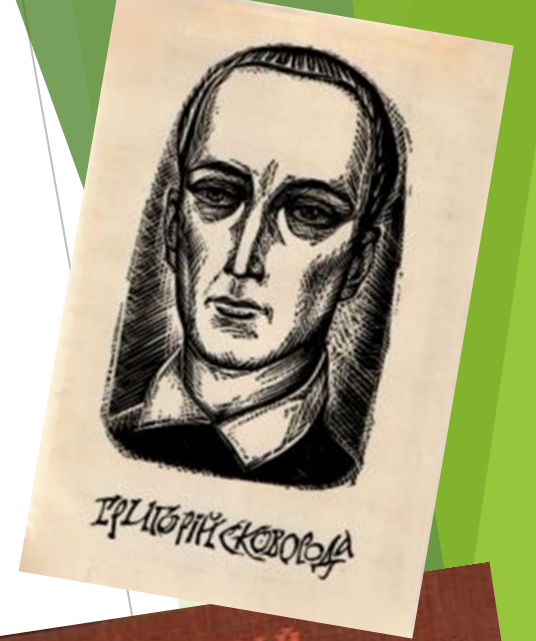
...досить буде сказати, що сучасники бачили в ньому «мандровану академію» і його самого вважали вартим за університет; досить сказати, що коли треба було тоді знайти в Україні ідейну, чесну та чисту людину, шукали її між «сковородинцями», тобто учнями цього чудного чоловіка та прихильниками його науки.

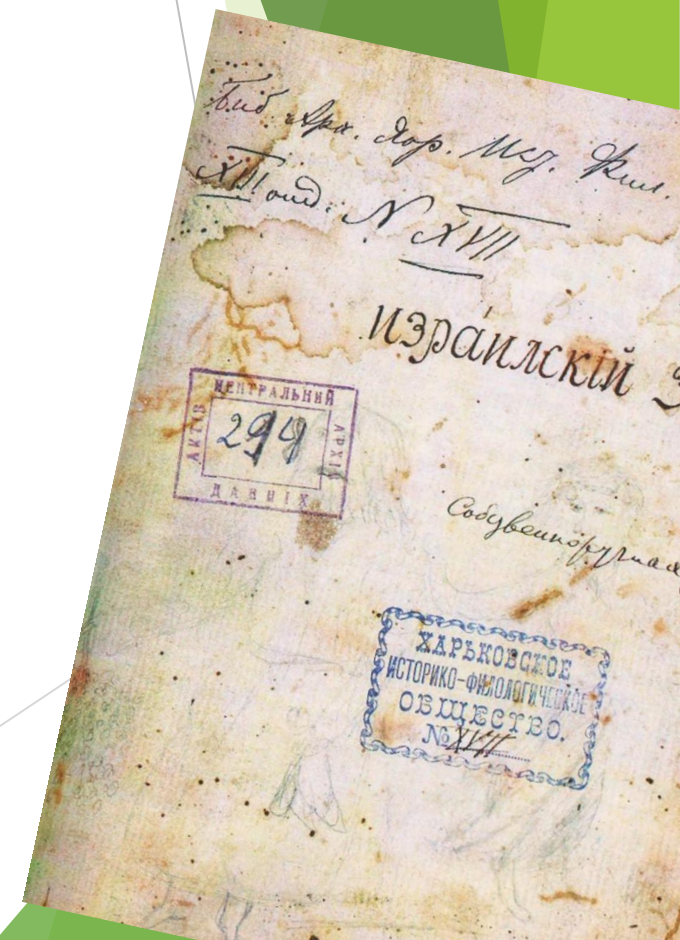
«Сковороді не треба було шукати читачів, — вони його шукали: в нього знаходились такі гарячі прихильники і пропагатори, що навіть через газети сповіщали, закликаючи до себе охочих читати твори українського філософа... Ці твори заходили й під сільську стріху.

«Разговор, называемый алфавит, или
букварь мира» цей твір починається
піснею яку було написано у 1761 році.
Мова тут йде про те що кінцем нашого
життя є Світ, а вождь в ньому Бог і про
те що у людини є багато шляхів...

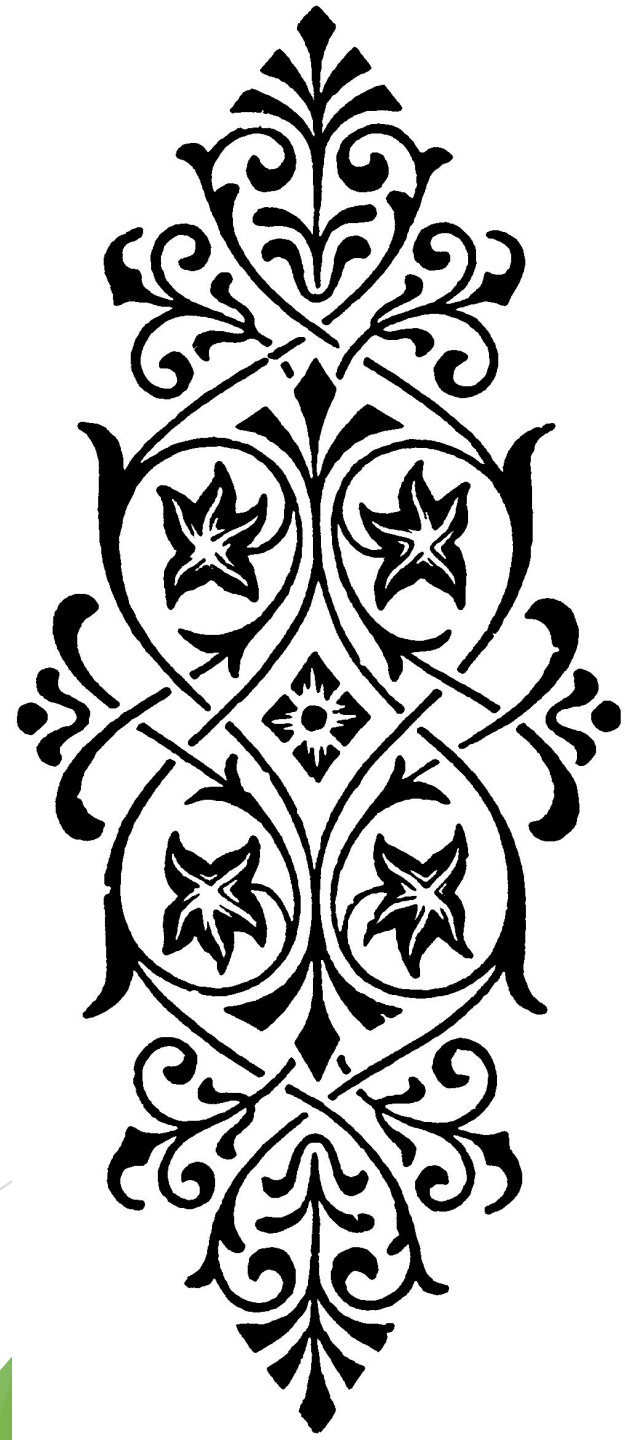
О жизнь беспечна! О драгой покой!
Ты дороже мне всяких вещей.
На тебя смотрит везде компас мой.
Ты край и гавань жизни моей.
Мне одна в свете тишина нравна:
И безмятежный, неславный путь.
Се моя мера в житии главна.
Весь да кончится мой циркуль тут!

...Моя розмова стосується лише
людинолюбних душ, чесних станів і
благословенних видів промислу, які
не суперечать божому і людському
законові, а складають плодоносний
церкви, ясніше кажучи, суспільства,
сад, як окремі частини складають
годинниковий механізм.

Найдобріша людина тим
неспокійніша і нещасніша, чим
більшу посаду вона займає, але до
неї не народжена. Та й як їй не
бути нещасною, коли загубила той
скарб, що дорожчий за все на
світі: «Веселощі серця — життя для
людини, і радість людська —
єдовгоденність».

Як же не згубити, коли замість добрих послуг лише ображає друзів і родичів, близьких і далеких, співвітчизників і чужоземців? Як не ображати, коли вона суспільству приносить шкоду? Як не зашкодити, коли погано виконувати обов'язки? Як не буде погано, коли немає завзятості і невтомної праці? Звідки ж з'явиться працездатність, коли немає бажання і старанності?

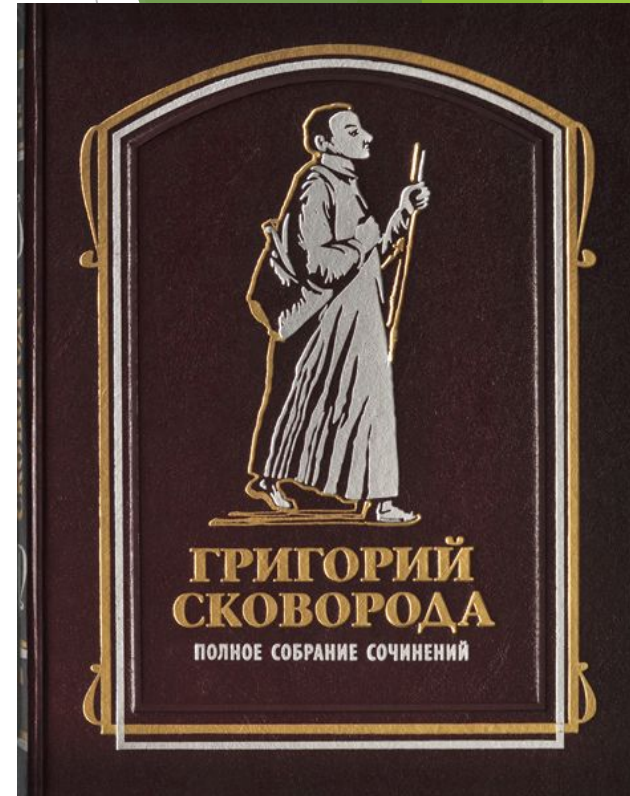

Де ж візьмеш бажання без природи? Природа – всьому початкова причина і рушійна сила. Вона і є матір'ю бажання. Бажання ж – започаткування, схильність і рух. Бажання, за приказкою, сильніше неволі. Воно прагне до праці і радіє з неї, як зі свого сина. Праця – живий і невсипущий рухусієї машини, доки не довершиться справа, що сплітає творцеві своєму вінець радості. Коротко кажучи, природа наснажує до діла і зміцнює до праці, роблячи її солодкою...

Скажу тобі: коли бажаєш, щоб син твій охоче й безпомилково виконував свої обов'язки, мушиш сприяти йому під час вибору звання, відповідно до його якостей. Сто спорідненостей — сто звань, а всі почесні, як законні.

Хіба не знаєш, що маєтність — від чесно виконаних обов'язків, а не обов'язки від маєтності залежать? Чи не бачиш, що низьке звання часто віднаходить маєтність, а високе — губить?

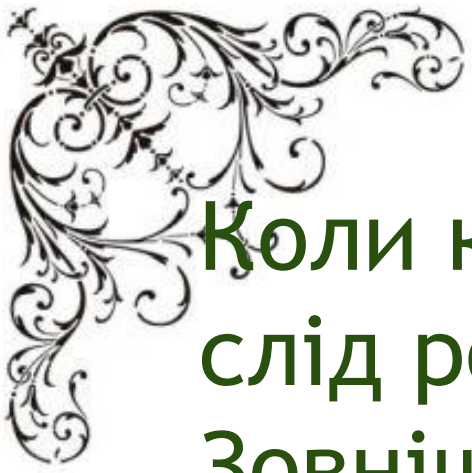

Не дивись, хто вище і хто нижче,
хто видніше і незнатніше, багатше
й убогіше, але дивись на те, що з
тобою споріднене. Вже ми
казали, що без спорідненості все
ніщо...

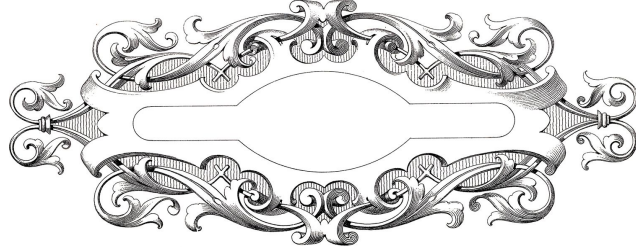

Gregorius Nyssenus
Magna scripta I
Diposa 013

Коли казати про володіння за спорідненістю, слід розуміти і види всіх зовнішностей. Зовнішнє те, що лежить поза людиною: Грунт, рід, чин тощо. Шукай, що хочеш, але не загуби світу. Шляхетний список лежить поза тобою, а ти поза ним цілком можеш бути щасливий. Він без світу ніщо, а світ без нього – щось, без чого не можна бути щасливим і в едемськiм раю.

Коли володар маєтків живе щасливо, не тому він щасливий, що володіє ними: щастя до маєтків не прив'язане.

Підготувала студентка
групи ПО 46
Гривнак Христина

